

sem bil potrjen k vojakom. In takrat je vplival dr. Mencinger na vso mojo prihodnjost s tem, ker mi je svetoval, da nadaljujem živinozdravniške študije kot vojak na dunajski živinozdravniški šoli, in mi je v ta namen napisal tudi koncept za prošnjo. S tem mi je uravnal pot, po kateri sem seveda po lastni marljivosti in vztrajnosti ne le postal diplomirani živinozdravnik, nego tudi dosegel v armadi dostojanstvo c. in kr. štabnega živinozdravnika. Med časom svoje 41 letne odsodnosti od domovine sem videl umrlega dr. Mencingerja le še dvakrat, zadnjič meseca julija 1911. Hvaležen mu moj spomin!

Šetinec.

Prešernovo „Neiztrohnjeno srce“ — v koseščini. G. notar Aleks. Hudo-vernink nam je izročil „prevod“ Prešernove balade „Neiztrohnjeno srce“. To zgočo satiro na jezik Koseskega je napisal — dr. Janez Mencinger, ki ga poznamo po „Cmokavzarju in Ušperni“ ter „Vodnikovem Vršacu“ kot našega najboljšega literarnega satirika.

Duhovita persiflaža „koseščine leta 1880.“ se glasi:

Pesnika sercé.

Se groblja kapa, nov de mrtvác spusti se not;
kar mlad život medlevši, razgerne se naprot.
Kopunam sapo davi, jih čudbe pana mraz,
kim brusi gled neplažba, zazrejo pak obraz.

Je sonda sploh, de krasna čepina bla bi viš,
če preč bi parno tenjo odnesel bistri piš;
scer čedni vtisk je šobe, rah mika liča blesk,
če prej bi ga ostavil ožalbe mute tresk.

Drobivši grud se hipno gledavcam brani vid,
samo serce se kuja, kot ni mu zgrudba prid;
še žarno clo utripa, puhti navpik gorkost,
kot da napiha zdrava še hlapa ga krepost.

Je vopros skupni: — sledni kdo tuki je ložen, —
sigurno bil je svetec, ker ni ves gnilbe plén?
Izderka se nagróbnik, poprej nikomu mar,
treznivši ga mahôbe napis berejo kar:

Tu Boljeslav poet je zagreben nekda bil,
ki milbe žal in vugo je v pesmih čutil sil
in viške slave peval le divi milki v čast —
gospini puhli, včula ki ni njegovo hlast.

Ko pa za fanta drujga se nje pohod je vžgal,
nobene več ni pesmi poet od sebe dal:
Ni molil ne preklinjal, je pustil smeh in jok,
imetek ves potrošil za žgani slivov mok.

Se anal brig je vsakih in živil tje v en dan,
na hip je vmrl in valda ne brumni kot kristjan.
Vsi tulijo: To svetca sigurno ni sercé,
ki živši clo brez cnosti že davno v peklu žgé.

„Glej pevca sérce v preši!“ zakruli tam sivór,
 „če blo bi svetca, najdlo bi blo že scer odmor.
 Tiše ga veke pesmi branivši mu razplah,
 kim persi mnogo godin ostale so zapah.

Sercé to razgernimo pod mili neba bok,
 de gane dan, oberne se nočnih zvezd obtok ;
 ko sonca déra drugič pokuka za goró,
 krač urnih primahajmo, dokler še rosa bo.

Kar pevic z lune, sonca je pevskih vtiskov snel,
 jih krogli lok bo neba do jutra natrag vzel,
 ko hlap sercé prepuha, prežehta rose tik,
 ne zgine še — do zadnjih zagrébemo ga pik.

Sercé lopate vdrihba na plasti cepi dve ;
 drobljanca razodeta do drujga tam sta dne. —
 Druj dan z lopato, krampom dospeši puk na plan.
 Sercé je preč — ginivši kot puhtne kafe gran.

Za umetnost. Kakor so že listi poročali, namerava prirediti „Splošno slovensko žensko društvo“ v zvezi s slovenskimi upodabljavajočimi umetniki, slikarji in kiparji veliko, 20.000 srečk broječo dobrodelno loterijo, katere izkupiček je namenjen v podporo ubogi pastorki, slovenski umetnosti. Pomnoženi odbor je sklenil, da naprosi vse domače umetnike in umetnice, naj bi poklonili nekatere svojih umotvorov brezplačno za dobitke loterije. Mnogo ljubljanskih umetnikov je že drage volje obljubilo svojo dejansko pomoč. Izven Ljubljane bivajoče umetnike pa naproša odbor po listih in pismeno, da se blagovolijo z umetniškimi prispevki udeležiti te dobrodelne akcije, ki bo itak samo v korist in v podporo umetnikov samih. Umetniki so obljubili, da zberejo najmanj 200 slikarskih in kiparskih umotvorov, ki bodo razstavljeni maja ali junija t. l. v paviljonu g. akad. slikarja Rih. Jakopiča. Razpečavanje srečk pa je prevzelo „Splošno slovensko žensko društvo“, ki hoče naprositi rodoljubne in umetnost ljubeče Slovenke vseh slovenskih krajev, da mu po svojih močeh pomorejo pri tem delu. Srečke se bodo prodajale po 1 K in bo torej vsakomur dana lahka prilika, da prispeva svoj del na žrtvenik slovenske umetnosti. Žrtve ne bodo velike, treba le, da se pritegnejo s pridno agitacijo vsi sloji občinstva k temu rodoljubnemu delu. Agitacija pa ne bo težka, saj dobi ta ali oni lastnik srečke, ki je veljala samo eno krono, lepo domače umetniško delo ter ima zavest, da je pomogel slovenski umetnosti na noge. Izkupiček loterije se porabi deloma za nakup slovenskih umotvorov, da se na ta način omogoči eksistenca slovenskih umetnikov, deloma za podpore v prilog študij mladih domačih umetnikov.

